

med, og føre videre end man ønskede, medens andre vare imod den derved nødvendiggjorte Opløsning, og der desuden var Uenighed om, hvorvidt man ved en Grundlovsforandring skulde blive staaende ved det nuværende Antal. Med Hensyn til Spørgsmaalet om for Tiden at forøge Kredsens Antal kunde Udvalget henholde sig til den gamle Betænkning fra 1871—72. De Grunde, man deri havde anført imod en Forøgelse og for sin Opfattelse af § 32 vare ikke blevene svækkede, og i ethvert Tilfælde var det bedst at vente til efter Folketællingen 1880. Indenrigsministeren og Mindretallet var jo imidlertid af den Formening, at § 32 medførte en tvingende Nødvendighed for allerede nu at skride til en Forøgelse; men skulde man dette, skulde den være saa rigelig, saa man kunde slippe for Forandringer i lang Tid, og da der i 1880 maatte være Befolkning til mindst 123, burde der være 125, maaske 132, omtrent det dobbelte Antal af Landstinget, som Forholdet oprindeligt var, og saa skulde man opgibe Amtsgrensene og vælge Valgstederne alene efter hvad der var bekvemst for Flertallet af Vælgerne. Man foreslaar derfor følgende Dagsorden: „I det Folketinget fremhæver som Hovedpunkter i det Lovforslag, det herved opfordrer Regeringen til at forelægge, saafremt der i Grundlovens § 32 findes en tvingende Nødvendighed for en Forøgelse af Kredsens Antal, og en dermed forbunden Omlægning af samme, at Valgkredsene bestemmes til 125, at man ved den paagældende Omfordeling ikke anser sig for bunden ved Amtsgrensene, at Valgstedet vælges saaledes, at Afgangen til samme falder bekvemst for Vælgernes store Flerhed, gaar Tinget o. s. v.“

Mindretallet (Wille, Fjord, Frederiksen, Oct. Hansen og Kimestad) fastholder principaliter sin Opfattelse, og finder at det foreslaede vilde være den naturligeste Løsning, „men vil paa den anden Side ikke nægte, at Manglen ved de nuværende Tilstande ogsaa vilde kunne afhjælpes ved den af Flertallet

foreslaede Vej. Noogle af Mindretallet vilde, naar der dog skal skrives til almindelig Omlægning, have foretrukket en Grundlovsforandring med et bestemt Antal omtrent som det nuværende. Da der imidlertid ikke for denne Løsning har vist sig en saadan almindelig Stemning, som kunde afgive Borgene for at Grundlovsforandringen falder inden for dette Omraade, have ogsaa disse Medlemmer troet at kunne slutte sig til den af Flertallet foreslaede Anthydning af Sagens Ordning.“

Man blev altsaa tilsyneladende enig; men Enigheden var vistnok ogsaa mere tilsyneladende end virkelig. Mindretallet, der hele Tiden havde holdt paa, at naar man ikke vilde gaa til en Grundlovsforandring eller en Generalomlægning, maatte der skrives til en Forøgelse, kunde ikke godt undlade at benytte Lejligheden til at indfasere den gjorte Indrømmelse, og tage mod den Haand, der tilsyneladende i alt Fald saa uventet var bleven rakt i sidste Øjeblik. Det var jo nok noget ejendommeligt at basere Kredsens Antal paa et Støn over, hvorledes Befolkningen vilde vokse, i Stedet for at afhjælpe de værste Mangler og saa vente til Folketællingen; men Skjønnet's Rigtighed forudsat var den valgte Vej jo strengt grundlovs-mæssig, og ved at stille sig helt afvisende kunde man let udsætte sig for at tabe noget af sin Ret til i Fremtiden at kræve Forandringer. Men en Tilslutning, der udtrykkelig motiveredes ved, at alle andre Veje synes spærrede, og de forhaandenværende Tilstande uforsvarlige og utaalige, er jo unægtelig af en meget subsidiaer Natur, og det samme er i endnu højere Grad Tilfældet med Tilslutningen til de Betingelser, som Flertallet stillede for i det hele at skride til Forøgelse. Saa vidt det kan skønnes af udenforstaaende har Mindretallet slet ikke taget Standpunkt til Spørgsmaalene om Amtsgrensene og Valgstederne; i alt Fald omtales det slet ikke i Motiveringen. Det maa jo erindres, at den delvise Sammenslutning fandt Sted i sidste Øjeblik, hvor der